

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce: **JTR, a.s.**, se sídlem xx, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2011, č. j. OÚPSŘ 208/2011-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 7. 2011, č. j. OÚPSŘ 208/2011-rozh., se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 3. 2011, sp. zn. 2085/2010/SÚ/Kr, č.j. 26882/2011.

Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vydáno stavební povolení na stavbu - stavební úpravy bytového domu č. p. xx a xxxx (za účelem vybudování plynové kotelny) na pozemcích st. p. xx, xx v k.ú. xx. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně části II. výroku (podmínky pro provedení stavby), když žalovaný jednak zcela změnil text podmínky č. 10 (namísto demontáže předávací stanice, měřicího zařízení, armatury, datového kabelu a přípojky ve vlastnictví žalobce dle podmínek jím stanovených byla

stavebníku uložena povinnost umožnit žalobci přístup k jeho zařízení, které zůstává v domě, neboť mu svědčí zákonné věcné břemeno ve smyslu energetického zákona), jednak nově stanovil podmínku č. 11, podle které bude plynová kotelná napojena na rozvody topné vody domu a rozvody TUV domu po odpojení těchto rozvodů od zařízení soustavy CZT žalobce.

A. Důvody nicotnosti rozhodnutí

Důvody nicotnosti rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu žalobce spatřoval ve faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí, která se nevypořádávají s tím, jak bude naloženo, resp. odstraněno stávající zařízení pro rozvod tepelné energie ve vlastnictví žalobce. Podle žalobce musí žádost o stavební povolení a projektová dokumentace řešit, zda zařízení zůstane či bude z objektu odstraněno, k čemuž musí být zajištěno stanovisko vlastníka tohoto zařízení. K ponechání zařízení v objektu musí stavebník doložit dohodu stavebníka a žalobce jako vlastníka tohoto zařízení, k odstranění zařízení je třeba ukončení smluvního vztahu a postup po dohodě se žalobcem.

Projektová dokumentace neřešila změnu způsobu vytápění v souladu s ustanovením § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), je proto neúplná, což zapříčinilo faktickou a právní neuskutečnitelnost rozhodnutí. Správní orgány tak podle žalobce nevěděly, jak mají o věci rozhodnout, proto stavební úřad nejprve rozhodoval o demontáži zařízení ve vlastnictví žalobce, zatímco žalovaný stanovil, že zařízení má být v objektu ponecháno a stavebník je povinen umožnit žalobci přístup k tomuto zařízení. Dle žalobce není možné rozhodnutí, kterým se stanoví, že původní zařízení zůstává v objektu, aniž by byl doložen právní důvod pro takové umístění a setrvání v budově. Na žalobci nelze požadovat, aby své zařízení v objektu ponechal a na svůj náklad je v rámci plnění svých povinností dle energetického zákona udržoval bez existujícího právního důvodu. Ze znění § 77 odst. 5 energetického zákona žalobce dovozoval, že náklady na provedení změny způsobu vytápění a náklady odpojení od rozvodného tepelného zařízení mají být uhrazeny před provedením změny, a proto změna musí být ve stavebním řízení zohledněna. Protože žalobce nemá se stavebníkem uzavřenou smlouvu pro dodávku tepelné energie a nemá sjednaný způsob hrazení nákladů na udržování zařízení jako zálohového zdroje, nemá zájem na ponechání svého zařízení v objektu. Žalobce ale také nemůže udělit stavebníku souhlas s odstraněním zařízení, protože nebyly sjednány podmínky pro takový postup a náhrada nákladů na odpojení a změnu vytápění. Je na stavebníku, aby tyto kroky učinil, případně si zajistil možnost odstranění zařízení bez souhlasu žalobce formou soudního rozhodnutí. Žalobce z toho dovozuje, že stavebník musí v případě zájmu o změnu způsobu vytápění doložit souhlas vlastníka zařízení s demontáží zařízení nebo dohodu o tom, že vlastník zařízení souhlasí s ponecháním zařízení v objektu. Žalobce namítal, že rozhodnutí ho nepřímou nutí, aby vynakládal náklady na úkor jiných odběratelů, kteří nakonec musí provoz zařízení žalobce v objektu stavebníka zaplatit v ceně tepelné energie, a ukládá ve svém důsledku povinnost třetím subjektům a zasahuje do jejich práv.

Žalobce namítal, že ze spisového materiálu a napadených rozhodnutí neplyne, kde se nemovitost, již se stavební úpravy týkají, nachází, když není označena část obce. Dále z rozhodnutí plyne, že stavba bude prováděna na pozemcích parc. č. 841, 842

v k.ú. Jablonecké Paseky, z čehož by bylo možno dovodit, že se jedná o samostatnou stavbu, resp. přístavbu vně budovy, což by vyžadovalo stavební řízení.

Další námitka nicotnosti se týkala vymezení účastníků řízení. Stavební úřad označil účastníky řízení, žalovaný pak v odvolacím řízení jednal i s jinými osobami, je tu tedy pochybnost o vymezení okruhu účastníků. Zda bylo jednáno s osobami, které odsouhlasily změnu vytápění a zda vůbec došlo k řádnému rozhodnutí vlastníků bytových jednotek podle zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů). Žalobce předpokládal odmítnutí námítky soudem, ale přesto poukázal na své právo, aby v řízení, jehož je účastníkem, byl dodržován zákon. Dle žalobce byl porušen § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť rozhodnutím byly založeny povinnosti a práva osobě, které již nebyla účastníkem.

B. Důvody nezákonnosti rozhodnutí

1) Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal zcela s odvolacími důvody, rozhodl tak v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu.

2) Podle žalobce mělo být vedeno územní řízení podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, neboť se jednalo se o stavbu, která podstatně mění nároky na okolí (nově působí stavba emise, má zvýšenou náročnost na dodávky plynu, vznikne naddimenzovaná soustava CZT). Přímo sousedící stavba – soustava CZT je bezprostředně dotčena změnou vytápění, proto žalobce žádal, aby bylo u osob odborně způsobilých ověřeno, že stavba ohrožuje bezprostředně jeho vlastnické právo k soustavě CZT, rozhodnutí porušuje právo žalobce na ochranu jeho vlastnického práva. Žalovaný nesprávně dovodil, že dle § 3 odst. 1 energetického zákona není povinen zkoumat soulad stavby s veřejným zájmem, nezohlednil tak § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce vyzval soud, aby se ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda danou stavbu posuzovat jako změnu stavby ve smyslu stavební úpravy nebo jako změnu stavby, kterou instalováním kotelny dojde ke snížení celkové plochy jednotek v domě, neboť bude zastavěn nebytový prostor a dojde tak ke změně spoluvlastnických podílů. Podle žalobce by mělo být postupováno stejně, jako když je plynová kotelna umístována vně objektu, oba případy by měly být posuzovány jako změna ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, správní orgány tak nesprávně hodnotily stavbu jako stavební úpravu. Správní orgány postupovaly nesprávně, pokud k této námitce nepřihlédly v odvolacím řízení a navíc zamítly požadavek žalobce na provedení důkazu zjištěním vlastnických vztahů k navrhované stavbě.

3) Žalobce namítal neúplnost žádosti o stavební povolení a projektové dokumentace, která neobsahovala změnu způsobu vytápění podle energetického zákona. Tímto jsou dotčena věčná práva žalobce k soustavě CZT, zejména k části umístěné v objektu, když zařízení je v objektu ponecháno, ale žalobce jej musí na své náklady provozovat.

4) Žalovaný nebyl oprávněn změnit napadené rozhodnutí bez znalosti stanoviska žalobce a stavebníka ke stávajícímu zařízení pro rozvod tepelné energie ve vlastnictví žalobce, rozhodnutí žalovaného není opřeno o zjištěný skutkový stav. Žalobci byla odebrána možnost

řádného opravného prostředku, když o změně podmínky týkající se přímo žalobce bylo rozhodnuto až žalovaným jako odvolacím správním orgánem.

5) Žalobce znovu zopakoval, že rozhodnutí nutí žalobce ponechat zařízení v provozuschopném stavu, aby nedocházelo k ohrožení soustavy CZT a nutí žalobce k plnění povinností ve smyslu energetického zákona. Stavební úřad nechránil vlastnické právo žalobce k celé soustavě CZT, ale hodnotil jen přípojku. Vada řízení spočívá v tom, že stavební úřady neprovedly žalobcem požadovaný znalecký důkaz z oboru teplotnictví pro posouzení vlivu stavby na soustavu CZT, ani neučinily dotaz na Státní energetickou inspekci (SEI).

6) Napadené rozhodnutí neřešilo odvolací námitky žalobce, pokud se týkaly stanovisek dotčených orgánů státní správy, zejména na úseku ochrany ovzduší, hospodaření s energií, vnitřního prostředí. Další žalobní námitka se týkala nesprávné aplikace § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, nebyla správně řešena otázka ekonomické přijatelnosti napojení na CZT, nebyly v tomto směru vypořádány námitky žalobce vznesené ve stavebním řízení. Stanovisko Hasičského záchranného sboru (HZS) považuje žalobce za nicotné, spis neobsahuje stanovisko Ministerstva vnitra, stanoviska odpovídají stavu v době zahájení řízení, nikoli v době doplnění žádosti o stavební povolení. Stanoviska musí být aktuální, aby bylo chráněno zařízení žalobce z pohledu veřejnoprávních předpisů. Nesprávně byl vykládán požadavek na ochranu ovzduší, dle žalobce bylo být vyžádáno stanovisko orgánu ochrany ovzduší. Stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje jako orgánu ochrany životního prostředí bylo vyžádáno až v odvolacím řízení a žalobce jej nemohl napadnout odvoláním, navíc je nicotné a v tomto směru je nepřezkoumatelné. Stavební povolení bylo vydáno v rozporu se zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energiemi, projektová dokumentace byla neúplná, neboť v ní nebyla vymezena energetická náročnost budovy ve vztahu ke změně způsobu vytápění. Stanovisko Krajské hygienické stanice (KHS) je nezákonné, neboť stavba přesahuje limity hluku. Stanovisko SEI je v rozporu se zákonem o hospodaření s energiemi. Nesouhlasí se žalovaným, pokud dospěl k závěru, že ke stanoviskům SEI ze dne 4. 11. 2010 a ze dne 1. 7. 2011 nemusel přihlížet, je vadou řízení, pokud nebyla ve spise založena a žalovaný se jimi necítil vázán. Stavební úřady měly iniciovat přezkumná řízení ohledně těchto stanovisek a do té doby stavební řízení přerušit. Tím byla porušena procesní práva žalobce na spravedlivý proces, zákonné rozhodnutí a právo na zajištění dobré správy, tedy procesní práva žalobce, která mu musí být v každém řízení zaručena.

7) Žalobce znovu zdůraznil potřebu ochrany vlastnického práva k soustavě CZT, neboť ta je provozována ve veřejném zájmu. Pokud se žalobce dovolával ochrany soustavy CZT ve veřejném zájmu, činí tak v souladu s § 114 stavebního zákona a k ochraně svého subjektivního veřejného práva, neboť provoz CZT ve veřejném zájmu patří k vlastnictví soustavy CZT. Žalobce zdůraznil, že nákup a investice do udržování a provozování soustavy CZT činil v době, kdy soustava CZT požívala ochrany ve veřejném zájmu a pokud žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, činí tak k ochraně svého subjektivního veřejného práva - věcného práva k soustavě CZT. Správním orgánům žalobce vytýkal, že upřednostnily individuální zájem subjektu na levnějším vytápění oproti zájmu společnosti na existenci provozuschopné sítě CZT. CZT je chráněno a výroba a distribuce tepla je ve veřejném zájmu, ten posiluje význam CZT a je chráněn zákonem o ochraně ovzduší. Pokud dojde k odpojení více článků od CZT v důsledku rozhodnutí správních orgánů, systém zůstane nefunkční. Žalobce je jako vlastník soustavy CZT oprávněn dovolávat se ochrany CZT ve veřejném

zájmu a nesouhlasí s postupem, kdy správní orgány toto právo žalobci upírají, neboť zde není jiného subjektu, který by byl k výkonu takového práva oprávněn.

8) Dále žalovaný pochybil, pokud neaplikoval vyhlášku města Jablonec nad Nisou č. 5/2004 - územní energetickou koncepci. Stavba byla povolena také v rozporu s krajskou energetickou koncepcí. Stavební úřady se v tomto směru s žalobcovými námitkami nevypořádaly, nezdůvodnily, proč doporučení na ochranu CZT nevzaly v potaz.

9) Rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné, nebylo odůvodněno, jaký skutkový stav byl vzat jako prokázaný, jaké právní otázky a podle jakých právních norem byly řešeny, např. ve vztahu k § 115 stavebního zákona, resp. § 68 správního řádu.

10) Restriktivní výklad § 114 stavebního řádu považuje žalobce za nezákonný, pokud žalovaný neshledal nezákonným nevypořádání všech námitek žalobce v řízení před stavebním úřadem jako správním úřadem 1. stupně, nepostupoval správně.

11) Rozhodnutí jsou neurčitá ve vymezení zařízení žalobce v prostorách předmětného domu. Popsal-li zařízení žalobce stavební úřad, byl text podmínky č. 10, která pojmenovává zařízení žalobce, změněn. Stavební úřad měl najisto postavit, jaké zařízení žalobce používá případné ochrany, pojem zařízení ve vlastnictví žalobce je právně nepřesný a neurčitý.

12) Žalobce zopakoval, že žalobní body směřují k ochraně jeho veřejného subjektivního práva na zákonný proces, dobrou správu, zákonnost a předvídatelnost rozhodnutí a souvisí s ochranou jeho vlastnického práva k soustavě CZT. Proto všechny žalobní body mohl žalobce činit z titulu svého účastenství dle § 109 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

13) Žalobce zopakoval námitku porušení § 9 správního řádu, pokud se týká vymezení účastníků řízení.

14) Dále žalobce namítal porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu Listiny základních práv a svobod, práva na ochranu vlastnictví a při extenzivnímu výkladu práva nebýt podroben nuceným službám.

15) Žalobce vytkl stavebním úřadům chybu v označení sídla žalobce.

16) Naposledy žalobce spatřoval zásah do vlastnického práva k jeho zařízení postupem žalovaného jako odvolacího orgán, pokud uložil podmínku umožnit přístup žalobci k zařízení stavebníkovi, nikoliv vlastníku objektu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný označil žalobní námitky za nedůvodné, neboť napadené i prvostupňové rozhodnutí byla vydána po splnění zákonných podmínek pro

vydání předmětného stavebního povolení a výroky rozhodnutí byly řádně odůvodněny. Rozhodnutí obou správních orgánů nebyla nicotná, neboť objekty, ve kterých jsou povolovány stavební úpravy, byly identifikovány č. p., ulicí a označením stavebních parcel, včetně uvedení katastrálního území. V popisu stavby pak byly konkrétně identifikovány povolované stavební úpravy. Výroky rozhodnutí obou správních orgánů jsou proto určité a konkrétní, žalobce navíc s touto námitkou nespojuje tvrzení o dotčení vlastnických práv k zařízení umístěnému v objektu. Pokud žalobce spatřoval důvod nicotnosti v tom, že správní orgány nerozhodovaly o osudu zařízení žalobce, žalovaný s tímto postojem nesouhlasil. Žalovaným zvolený způsob změny stavebního povolení se zakládal na zjištěném stavu věci, provedenou změnou nemělo být zasaženo do vlastnických ani procesních práv účastníků řízení, včetně práv žalobce. Existence vlastního zařízení žalobce v objektu je v dispozici žalobce jako vlastníka a vlastním povolením a provedením stavebních úprav pro účely zřízení dalšího zařízení pro vytápění předmětného objektu nemohlo být o dalším setrvání zařízení žalobce rozhodnuto, vše se odvíjí od smluvního vztahu o dodávce tepelné energie do předmětného objektu, který má žalobce dosud s odběratelem pro předmětný objekt uzavřen. Jedná se o soukromoprávní rovinu, kterou není oprávněn stavební úřad ani žalovaný řešit. Protože povolení stavebních úprav nevyvolá potřebu jakéhokoli zásahu do stávajícího zařízení žalobce, nebyl dán důvod k rozhodování o zařízení žalobce. K námitkám vymezení účastníků řízení žalovaný uvedl, že jednal vždy se všemi účastníky na základě aktuálního stavu katastru nemovitostí a není zřejmé, jak se namítaná skutečnost dotkla práv žalobce. Stavební úřad žalobci oznámil zahájení stavebního řízení, dal mu možnost vyjádřit se a uplatnit námitky. Žalobce využil svých procesních práv k ochraně věcných práv k zařízení v předmětném objektu. Rozhodnutí nejsou nicotná, neboť byla vydána věcně a místně příslušnými správními orgány ve smyslu stavebního a energetického zákona. Změna způsobu vytápění je z pohledu energetického a stavebního zákona řešena v samostatném stavebním řízení, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (v dané věci stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie (v posuzované věci žalobcem). Žalovaný odmítl námitky týkající se nevypořádání námitek vznesených ve stavebním řízení a v odvolání. Podle něj se stavební úřad a žalovaný s námitkami žalobce řádně vypořádali, v tomto směru žalovaný odkazoval na odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný odmítl námitku proti neprovedení územního řízení. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že vydaným stavebním povolením byla žalobci uložena povinnost udržovat zařízení v náležitém stavu, tato povinnost dle žalovaného plyne přímo z vlastnických práv žalobce, s nimiž jsou spojeny také určité povinnosti. Žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 34/2011-110 a č.j. 9 As 52/2011-172 uvedl, že prostřednictvím žalob proti rozhodnutím správních orgánů veřejné správy nemůže žalobce žádat o ochranu svého podnikatelského záměru a svých investic. Žalovaný dále poukázal na stanovisko SEI ze dne 4. 11. 2010, která se k předmětné stavbě vyjádřila. Ani v rámci této žalobní námitky žalobce neuvádí, jak se tvrzené pochybení žalovaného dotklo vlastnických práv k zařízení v předmětném objektu. Stejně tak se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce směřujícím k závazným stanoviskům dotčených orgánů. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že ochrana veřejného zájmu byla zajištěna právě prostřednictvím stanovisek příslušných správních orgánů. Žalobci z žádného právního předpisu neplyne pravomoc k ochraně prezentovaného veřejného zájmu, náleží mu jen ochrana vlastnického práva k zařízení umístěnému v předmětném objektu. Není pravdou, že by byla ochrana veřejného zájmu v řízení zanedbána. Žalobce není oprávněn požadovat, aby stavebník dokládal jiné podklady než ty, které požaduje zákon, resp. aby příslušný správní orgán

vyvracel pochybnosti žalobce o souladu stavebního záměru s veřejným zájmem. Žalobce ani neuváděl, jak neměl být veřejný zájem chráněn zvláštním právním předpisem prokázán a z jakého konkrétního důvodu ve vztahu k jeho právům nejsou vyjádření příslušných orgánů dostatečná. Stavební úřad i žalovaný posoudil stavební úpravy za účelem změny vytápění jak z hlediska stavebního zákona, tak z hledisek dle § 77 odst. 5 energetického zákona, a stavební záměr byl posouzen rovněž z hlediska obou zmíněných energetických koncepcí. Podle žalovaného měla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů veškeré zákonné náležitosti, vycházela ze stavu, o kterém nejsou pochybnosti, oba výroky byly konkrétní s řádnou identifikací povolovaného stavebního záměru, včetně uvedení příslušného právního předpisu, na základě kterého byla věc posuzována a rozhodnuta, a rozhodnutí splňují zákonné podmínky jak správního řádu, tak stavebního zákona a prováděcích vyhlášek, když stavební úřad a žalovaný se řádně vypořádali se vznesenými námitkami a připomínkami. K námitce neurčitosti názvu „zařízení ve vlastnictví JTR“ žalovaný uvedl, že nebylo jeho povinností blíže toto zařízení pojmenovávat, když stavební úpravy se tohoto zařízení vůbec netýkaly, tj. nezasahovaly do tohoto zařízení, neboť nevyvolaly potřebu jeho odstranění či přemístění. V rámci stavebního řízení byl samotným žalobcem doložen doklad o umístění jeho technické infrastruktury v předmětném objektu, doklad byl stavebním úřadem posouzen právě s ohledem na skutečnost, zda se stavební úpravy mohou dotknout zařízení žalobce či nikoliv, z tohoto podkladu vyplynulo, že k dotčení dojít nemůže. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl účastníkem řízení nikoli z titulu ochránce veřejného zájmu, ale výlučně z titulu dotčení svých vlastnických práv či práv odpovídajících věcnému břemeni v rámci toho bylo třeba posoudit jeho námitky. Nesprávné uvedení čísla sídla žalobce je formální nepřesností, která neměla vliv na věcná a procesní práva žalobce, což ostatně ani sám žalobce neuvádí. Podmínkou č. 11 byla deklarována skutečnost, která vyplývá z práva věcného břemene k tomuto zařízení žalobce založeného na základě energetického zákona.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu vyplývá, že dne 25. 10. 2010 podal stavebník – Společenství vlastníků jednotek Křišťálová č. p. 3322/7, 3323/9 žádost o vydání stavebního povolení na stavbu plynové kotelny obytného domu. K výzvě stavebního úřadu byla žádost o stavební povolení doplněna o požadované dokumenty. Stavební úřad oznámil zahájení řízení ostatním účastníkům s tím, že upustil od ohledání na místě a ústního jednání, a vyzval účastníky, aby své návrhy a námitky uplatnily se stanovené lhůtě, čehož žalobce využil.

K žádosti o stavební povolení stavebník doložil projektovou dokumentaci k vybudování plynové kotelny, podle které stávající přívod primárního teplovodu (CZT) bude zaslepen na patě ÚT (se zmínkou o tom, že část potrubí a armatur bude demontována) a dojde k napojení na stávající vnitřní systém potrubí, smlouvu o připojení k distribuční soustavě RWE GasNet, s.r.o. a souhlasné stanovisko tohoto subjektu k projektové dokumentaci na stavbu odběrného plynového zařízení v rámci výstavby plynové kotelny, dále žádost adresovanou žalobci, aby sdělil polohu a ochranu zařízení v jeho vlastnictví umístěného uvnitř objektu, což žalobce učinil.

Stavebníkem byla doložena stanoviska orgánů státní správy, a to SEI ze dne 4. 11. 2010 - souhlasné stanovisko s podmínkou provedení stavebního řízení, souhlasu orgánů

životního prostředí a souladu s územní koncepcí města Jablonec nad Nisou - vyhláškou č. 2004/5 ze dne 15. 4. 2004; KHS ze dne 22. 11. 2010 jako orgánu státní správy na úseku ochrany zdraví podle zákona č. 258/000 Sb. - s podmínkou zkušebního provozu k ověření funkčnosti zařízení a hluku; HZS ze dne 27. 10. 2010 co by dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany; a konečně Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí, ze dne 9. 9. 2010 - souhrnné stanovisko, v němž z hlediska ochrany ovzduší nebyly vyjádřeny námitky s tím, že byla splněna povinnost dle § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, tj. předložena ekonomická přijatelnost.

Ze spisu se také podává, že posléze podal stavební úřad Ministerstvu zdravotnictví podnět k provedení přezkumného řízení stanoviska KHS ze dne 22. 11. 2010; Ministerstvu průmyslu a obchodu podnět k přezkumu stanoviska SEI ze dne 4. 11. 2010; dále Krajskému úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, podnět k přezkumu vyjádření Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení ochrany životního prostředí, ze dne 9. 9. 2010; a rovněž Ministerstvu vnitra – generálnímu ředitelství HZS k přezkumu stanoviska KHS ze dne 27. 10. 2010.

Dne 25. 2. 2010 stavební úřad pod sp. zn. 2085/2010/SÚ/Kr, č.j. 26882/2011, vydal stavební povolení, kterým byla povolena stavba - stavební úpravy bytového domu č.p. 3322 a 3323, Křišťálová 7 a 9 (za účelem vybudování plynové kotelny), na pozemcích st. p. 841, 842 v k.ú. Jablonecké Paseky, s tím, že se jedná o vybudování plynové kotelny v nadzemním technickém podlaží objektu pro vytápění domu a ohřev vody, kdy kotelna bude obsahovat 2 nástěnné plynové kotle o max. výkonu 80 kW a nepřímotopné zásobníky o objemu 750 l, s napojením v prostoru kotelny na stávající rozvody, s odvodem spalín. Součástí výroku stavebního povolení bylo stanovení podmínek pro provedení stavby, v podmínce č. 10 bylo stavením úřadem uvedeno, že bude demontována předávací stanice, měřicí zařízení, armatury, datový kapel a přípojka ve vlastnictví žalobce dle jím stanovených podmínek. Výrok stavebního povolení obsahuje i rozhodnutí o zamítnutí námitek žalobce. Stavební úřad konstatoval, že žádost o povolení stavby přezkoumal z hledisek dle § 111 stavebního zákona, projednal i s účastníky řízení a dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Projektová dokumentace splňuje obecné podmínky na výstavbu, stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, která konkrétně konstatoval. Dále se stavební úřad věnoval odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žalobcových námitek. Uvedl, že vznesené námitky posoudil dle § 114 odst. 1 stavebního zákona a dospěl k závěru, že jedinou námitkou, jež byla vznesena ve smyslu cit. ustanovení, byla námitka neúplné projektové dokumentace. Stavební úřad byl vázán rozsahem podané žádosti o stavební povolení, demontáž nebyla součástí předložené projektové dokumentace. Podle stavebního úřadu nic nebrání mít v objektu dva zdroje vytápění, postačí pouze uzavření hlavního uzávěru topného tělesa. Podmínku odpojení zařízení si stanovil žalobce, proto byla zapracována do podmínek stavebního povolení. Zároveň stavební úřad upozornil na to, že samotné provedení odpojení je věcí soukromoprávní a musí být řešeno mezi žalobcem a stavebníkem, demontáž nepodléhá povolení stavebního úřadu, ani povinnosti ohlašovací, proto demontáž zařízení žalobce nemusí být součástí projektové dokumentace. Žalobce namítá dotčení svých práv neodpojením svého zařízení, aniž by uvedl, jak budou jeho práva dotčena. S ohledem na požadavek žalobce na přezkum stanovisek dotčených orgánů stavební úřad vznesl požadavek

na jejich přezkum, ale protože stanovisky nebyla dotčena hmotná práva žalobce, bylo rozhodnuto ve věci.

Odvolací námitky žalobce brojily proti způsobu, kterým se s výtkami žalobce vypořádal stavební úřad, žalobce dále namítal shodné skutečnosti jako již před stavebním úřadem. Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, které postrádá důvody pro vydání stavebního povolení.

Současně s odvoláním žalobce do spisu stavebního úřadu došlo vyjádření Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 9. 3. 2011, č.j. KULK 17678/2011, v němž bylo uvedeno, že stanovisko orgánu ochrany ovzduší obecního úřadu nelze pokládat za závazné stanovisko ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu (s odkazem na § 50 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší). Dále bylo konstatováno, že stavba není v souladu s územní energetickou koncepcí Libereckého kraje, která předpokládá stabilizovat a rozvíjet systémy centrálního zásobování teplem. Její zapracování a uplatňování v rámci územní energetické koncepce je v kompetenci města Jablonec nad Nisou. Stavba rovněž není v souladu s Integrovaným programem ke zlepšení kvality ovzduší Libereckého kraje, ve kterém je navrhován rozvoj stávajících sítí CZT a budování nových systému CZT. Krajský úřad uzavřel tím, že právní předpis porušen nebyl.

IV. Napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 7. 2011 částečně změnil a ve zbytku stavební povolení potvrdil. Částečná změna stavebního povolení spočívala pouze ve změně podmínky č. 10, kterou žalovaný namísto demontáže zařízení žalobce uložil stavebníku povinnost umožnit žalobci přístup k jeho zařízení, které zůstává v domě, neboť mu svědčí zákonné věčné břemeno ve smyslu energetického zákona, a doplnění podmínky č. 11, podle níž bude plynová kotelna napojena na rozvody topné vody domu a rozvody TUV domu po odpojení těchto rozvodů od zařízení soustavy CZT žalobce. V odůvodnění žalovaný uvedl, že souhlas s demontáží zařízení nebyl doložen, stavební úřad by podmínkou č. 10, jak byla stanovena, zasáhl do vlastnických práv žalobce k zařízení. Toto pochybení žalovaný napravit právě změnou znění podmínky č. 10, kterou nově zabezpečil ochranu zařízení žalobce a naplnění jeho vlastnických práv. Žalovaný konstatoval, že demontáž zařízení CZT nebo jeho části dle § 128 ve spojení s § 103 stavebního zákona nepodléhá ohlašovací povinnosti. Protože může nastat stav, kdy v povolovaném objektu bude nadále existovat zařízení žalobce, pak je třeba zabezpečit ochranu a výkon energetickým zákonem zaručených věcných práv odpovídajících zákonnému věcnému břemenu žalobce k zařízení v objektu, proto byla nově formulována podmínka č. 10. Změnu v odvolacím řízení mohl provést, neboť stavebním úřadem byl zjištěn stav, o němž nejsou pochybnosti, byly naplněny zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení, když byla zajištěna závazná stanoviska dotčených orgánů. Dle žalovaného nebude provedenou změnou zasaženo do vlastnických a procesních práv žalobce ani ostatních účastníků řízení. Žalovaný se ztotožnil se způsobem, jakým se stavební úřad vypořádal se vznesenými námitkami žalobce, postup odpovídal znění § 114 odst. 1 stavebního řádu. Ostatní námitky byly podle žalovaného vypořádány v rámci odůvodnění vlastního povolení stavby. Ohledně stanovisek dotčených orgánů nebyla zahájena přezkumná řízení, stanoviska se netýkala hmotných práv žalobce k zařízení v objektu, nebyl důvod k přerušení stavebního řízení. Žalovaný poukázal, že stanovisko orgánu ochrany ovzduší nebylo závazným

stanoviskem. Ze sdělení Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS, ze dne 17. 3. 2011, plyne, že nebyl porušen právní předpis, proto nebylo přezkumné řízení stanoviska HZS Libereckého kraje zahájeno. S ohledem na to, že v daném případě se jednalo o zdroj tepla do 1MWt, stanoviska SEI se dle § 2 odst. 4 písm. b) vyhl. č. 195/2007 Sb. nevydávají. Na žalobcem napadené stanovisko SEI tedy nelze hledět jako na závazné stanovisko, neboť jeho vydání nebylo žádným právním předpisem vyžadováno. Ministerstvo zdravotnictví pak neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení závazného stanoviska KHS Libereckého kraje ze dne 22. 11. 2010.

V. Posouzení soudem

Na úvod soud konstatuje, že nakonec považoval za osoby přímo dotčené ve svých právech a povinnostech vydanými správními rozhodnutími, jež by připadaly v úvahu jako osoby na řízení zúčastněné (ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), pouze stavebníka, kterým v tomto konkrétním případě bylo Společenství vlastníků jednotek Křišťálová č.p. 3322/7, 3323/9, a xx, s.r.o., nikoli jednotlivé fyzické osoby – vlastníky bytových jednotek v předmětném bytovém domě [s ohledem na závěry prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2011, č.j. 1 As 38/2011-146, publ. ve Sb. NSS č. 2513/2012, podle nichž vlastní bytové jednotky nemůže mít samostatné postavení účastníka řízení vedle společenství vlastníků jednotek ve stavebním řízení týkajícím se společných částí domu, ledaže se řízení dotkne přímo rovněž jednotky v jeho vlastnictví, jež jsou dle zdejšího soudu aplikovatelné rovněž na stavební řízení vedené podle stavebního řádu účinného od 1. 1. 2007 vzhledem k ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) a g) stavebního zákona, upravujícímu účastenství ve stavebním řízení]. Tyto osoby byly v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. soudem řádně vyzvány k vyjádření, zda v soudním řízení správním chtějí uplatňovat svá práva, ve stanovené lhůtě žádná z vyzvaných osob neuplatnila právo řízení se zúčastnit.

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů, když nejprve se soud musel zabývat žalobní výtkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, k níž by ostatně musel podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti.

Za nicotný je podle doktríny a dosavadní judikatury správních soudů třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). K nicotnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí je soud povinen přihlédnout nejen k námitce žalobce, ale z úřední povinnosti. Vlastní definici nicotnosti pak obsahuje správní řád. Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle odst. 2 uvedeného

ustanovení je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Z uvedeného vyplývá, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu.

Žádné shora popsané vady napadených rozhodnutí soud nenalezl. O nicotnost se nejednalo ani z důvodu žalobcem namítané faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí. Soud konstatuje, že s obdobnou námitkou téhož žalobce se již ve své rozhodovací činnosti setkal, a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz.

Podle § 77 odst. 5 energetického zákona může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.

Soud nesdílí názor žalobce, že by snad odstranění některých částí rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví žalobce muselo být nutně uskutečněno a muselo být vždy řešeno jako součást stavebních úprav souvisejících s povolovanou změnou způsobu vytápění. Pokud se povolovaná změna způsobu vytápění bytového domu a s ní související stavební úpravy nedotknou rozvodného tepelného zařízení žalobce (s výjimkou odpojení od jeho tepelného zařízení v podobě uzavření ventilů a zaslepení přívodů) a umístění nového zdroje tepla a jeho napojení na stávající vnitřní rozvody nevyvolá nutnost stavebně technického odstranění jeho částí, je otázka dalšího setrvání částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení v prostorách bytového domu otázkou soukromoprávní, k jejímuž řešení nebyl stavební úřad a žalovaný v daném stavebním řízení povolání. Jak již soud konstatoval ve shora zmíněném rozsudku, tato záležitost vyžaduje součinnost obou stran, bude otázkou jednání a dohody žalobce a stavebníka, případně předmětem soudního sporu, v tomto směru se soud ztotožňuje se žalobcem. Na rozdíl od něj, má ale za to, že daná otázka nemusí být vyřešena ve stavebním řízení (za shora splněných podmínek) a její vyřešení nemusí být součástí stavebního povolení na změnu způsobu vytápění ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona. Z citovaného ustanovení také nelze dovodit, že náklady na provedení změny způsobu vytápění a náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení musí být uhrazeny ještě před provedením takové změny, z daného ustanovení pouze plyne povinnost toho, kdo změnu způsobu vytápění či odpojení vyvolá, tyto náklady uhradit. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že pro setrvání tepelného zařízení žalobce není právní důvod, neboť toto zařízení bylo v bytovém domě jistě umístěno v rámci výstavby bytového domu, když vytápění je nedílnou součástí stavby. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit povinnost stavebníka doložit ve stavebním řízení vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona souhlas žalobce jako vlastníka rozvodného tepelného zařízení s ponecháním zařízení v objektu jako nutnou podmínku pro vydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění. Stavební povolení ve spojení s rozhodnutím žalovaného nejsou právně a fakticky

neuskutečnitelnými rozhodnutími jen proto, že neřeší odstranění částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení, když s jeho setrváním v předmětném objektu žalobce z důvodu vyšších nákladů na jeho údržbu nesouhlasí. V namítaných skutečnostech soud neshledal ani nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.

Důvodem nicotnosti napadených rozhodnutí soud neshledal ani označení stavby a nemovitostí, jichž se stavební úpravy týkají, ve výroku stavebního povolení. Označil-li stavební úřad bytový dům, jehož změna způsobu vytápění je povolována, číslem popisným budovy, názvem ulice včetně uvedení čísla evidenčního, zároveň označil číslem stavební parcely, na nichž bytový dům stojí, uvedl název katastrálního území, a současně podrobně slovně popsal změnu stavby – stavební úpravy, v nichž vybudování plynové kotelny spočívá, je výrok stavebního povolení dostatečně určitý. Je z něj zcela zřejmé, jaká stavba je povolována a v čem konkrétně spočívá, je nepochybné, že se nejedná o vybudování samostatné přístavby plynové kotelny mimo budovu bytového domu, ale vybudování plynové kotelny uvnitř bytového domu, když podrobný popis změny stavby je součástí výroku stavebního povolení. Jak žalobce předpokládal, k námitce týkající se vymezení jiných účastníků řízení než žalobce, by soud napadená rozhodnutí nezrušil, neboť s tímto žalobním bodem žalobce nespojil zkrácení na svých procesních a hmotných právech.

A konečně ani případně nesprávně vymezený okruh ostatních účastníků stavebního řízení - jednotlivých fyzických osob jako vlastníků bytových jednotek - ve fázi řízení před stavebním úřadem a ve fázi odvolacího řízení nepovažuje soud za takovou vadu rozhodnutí (které je svou podstatou rozhodnutím *in rem*), jež by způsobovala nicotnost napadených rozhodnutí. Nesprávné vymezení ostatních účastníků stavebního řízení by mohlo být považováno za vadu řízení, nikoli za důvod nicotnosti, když z vydaného stavebního povolení plyne, že bylo vydáno existujícímu subjektu práv - stavebníku - společenství vlastníků bytů, které o jeho vydání žádalo v souladu se stavebním zákonem a zákonem o vlastnictví bytů.

Lze tak uzavřít s tím, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení nejsou nicotnými rozhodnutími.

Soud si je vědom toho, že v již shora citovaném rozsudku týkajícímu se žalobce (ale i v jiných věcech, v nichž byla předmětem soudního přezkumu stavební povolení stavebních úprav v souvislosti se změnou způsobu vytápění bytových domů) dovozoval, že řada žalobních námitek uplatněných vlastníkem rozvodného tepelného zařízení nemůže být v soudním přezkumném řízení s úspěchem uplatněna, a to s ohledem na důvod účastnění žalobce ve stavebním řízení o změnu způsobu vytápění. Bylo tomu však v situaci, kdy žaloba směřovala do rozhodnutí správních orgánů, z nichž byly důvody pro vydání stavebního povolení (případně dodatečného stavebního povolení) seznatelné, a soud tak mohl posuzovat, zda se skutkové a následně právní závěry správních orgánů negativně dotkly či nedotkly žalobcových práv, jejichž ochrany se u soudu domáhal.

V souzeném případě však napadené rozhodnutí ve spojení se stavebním povolením řádný soudní přezkum neumožňují, neboť kromě věcného řešení žalobcovy námítky ve vztahu k odstranění části rozvodného tepelného zařízení (či jeho setrvání) a závěru, že ostatní námitky nesplňují podmínky pro uplatnění námitek ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního

zákona, v podstatě neobsahují konkrétní skutkové a právní důvody, pro něž bylo stavební povolení vydáno.

Změna dokončené stavby spočívající ve změně způsobu vytápění musí být podle § 77 odst. 5 energetického zákona provedena jen na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Jedná se o speciální ustanovení vůči stavebnímu zákonu, z něhož soud dovozuje, že stavební úřad rozhodující o žádosti stavebníka o změnu způsobu vytápění navrhovanou změnu stavby posuzuje nejen z hledisek dle § 111 stavebního zákona, ale také zkoumá, zda byly splněny podmínky § 77 odst. 5 energetického zákona, přičemž z odůvodnění stavebního povolení, potažmo rozhodnutí odvolacího správního orgánu (rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek), musí být v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu seznatelné důvody pro vydání rozhodnutí. Tedy v daném případě skutkové a právní důvody pro vydání stavebního povolení na stavební úpravy bytovného domu spočívající ve vybudování plynové kotelny, včetně splnění podmínky souhlasu orgánů životního prostředí a podmínky souladu povolované změny stavby s územní energetickou koncepcí. Těmto požadavkům ale napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s vydaným stavebním povolením stavebního úřadu nevyhovují.

V souzeném případě stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí pouze obecně deklaroval splnění všech zákonných podmínek podle stavebního zákona a prováděcích předpisů. Splněním podmínek pro povolení změny způsobu vytápění speciálně zahrnutých v ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona se výslovně nezabýval, v tomto směru jen odkázal na skutečnost, že byla doložena kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy, včetně stanoviska Městského úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 9. 9. 2010 jako orgánu ochrany životního prostředí a stanoviska SEI ze dne 4. 11. 2010. Poté co žalobce nejen zmíněná stanoviska ve svých námitkách a následně i odvolání zpochybnil, dovodil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že stanovisko Městského úřadu Jablonec nad Nisou jako orgánu ochrany životního prostředí nebylo závazným stanoviskem podle § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, ale jeho vydáním nebyl porušen zákon, a dále dovodil, že stanovisko SEI nemělo být vydáno podle § 2 odst. 4 písm. b) bod 2 vyhlášky č. 195/2007 Sb., a proto na něj nelze nahlížet jako na závazné stanovisko, v přebrání jeho podmínek do výroku stavebního povolení neshledal žalovaný nezákonný postup pro informativní charakter podmínek. Žalovaný také dovodil, že z uvedených důvodů nebylo třeba přihlížet k obsahu sdělení SEI ze dne 1. 7. 2011, podle něhož nebyl podnět k přezkumu zmíněného stanoviska SEI ze dne 4. 11. 2010 podán. Nastala tak situace, kdy stavební úřad splnění zákonných podmínek pro povolení změny způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, tj. podmínky souhlasu orgánů ochrany životního prostředí a souladu s územní energetickou koncepcí, opřel o souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy (Městského úřadu Jablonec nad Nisou a SEI), zatímco žalovaný konstatoval, že se o závazná stanoviska nejednalo a stavební úřad jimi nebyl vázán. K výše popsaným závěrům žalovaný dospěl navzdory tomu, že v předchozí části svého rozhodnutí konstatoval naplnění zákonných podmínek pro vydání stavebního povolení po předložení závazných stanovisek dotčených orgánů, jimiž je ochrana zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů náležitě zajištěna, v tomto směru trpí odůvodnění napadeného rozhodnutí vnitřními rozpory. Přitom lze obecně říci, že dospěje-li správní orgán k závěru, že při zodpovězení určité otázky není vázán obsahem stanoviska dotčeného orgánu státní správy, pak se s danou otázkou musí při rozhodování vypořádat sám., resp. musí zkoumat, zda otázku uspokojivě řešil správní orgán prvního stupně.

Měl-li žalovaný za to, že v daném stavebním řízení o změně způsobu vytápění není třeba závazného stanoviska obecního úřadu jako orgánu ochrany ovzduší [což žalovaný konstatoval s odkazem na vyjádření Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 9. 3. 2011, neboť vybudováním plynové kotelny dojde k zřízení malého stacionárního zdroje znečišťování § 17 odst. 1 písm. c), odst. 3 zákona o ochraně ovzduší], měl zkoumat, zda a jak se s touto otázkou stavební úřad vypořádal, zda byla podmínka dle § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší ve stavebním řízení splněna. Na tomto místě soud podotýká, že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (případně ve spojení s rozhodnutím žalovaného) musí být zřejmé, jak bylo kritérium technické proveditelnosti a ekonomické přijatelnosti posouzeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č.j. 1 As 16/2006-54, www.nssoud.cz). Tuto základní náležitost však napadené rozhodnutí žalovaného ani stavební povolení neobsahují a rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Shodně lze v podstatě uvést k závěrům žalovaného ve vztahu ke stanovisku SEI. Stavební úřad bral vydané stanovisko SEI ze dne 4. 11. 2010 jako závazné stanovisko správního orgánu na úseku energetiky, alespoň se tak podává z odůvodnění stavebního povolení. Žalovaný ale dospěl k závěru, že stanovisko SEI vydáno být nemuselo (shodně s odkazem na § 2 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 195/2007 Sb. uvádí stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k odpojování od centralizovaného zásobování teplem z listopadu 2011, dostupné na www.mmcr.cz) a není tedy důvod vyčkávat jeho přezkumu. V důsledku tohoto postupu však nastala situace, kdy splnění podmínky souladu změny způsobu vytápění předmětného bytového domu s energetickou územní koncepcí zůstalo zcela stranou zájmu stavebních úřadů, žalovaný nechal zmínku Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 9. 3. 2011 o rozporu změny stavby s územní energetickou koncepcí zcela nepovšimnutou. Jak soud opět v již cit. rozsudku uvedl, zákonná podmínka souladu změny způsobu vytápění stavby neplyne sice přímo ze stavebního zákona, ale je zakotvena v ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona jako ustanovení speciálním vůči stavebnímu zákonu a je povinností stavebních úřadů splnění podmínky zkoumat, pokud v tomto směru nejsou vázány stanoviskem SEI jako dotčeným správním orgánem na úseku energetiky. I z hlediska vypořádání se souladu povolované změny stavby s územní energetickou koncepcí zůstala napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Uváděl-li žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, že záměr byl posouzen z hlediska energetických koncepcí, odůvodnění napadených rozhodnutí tomuto neodpovídá, neboť z nich závěry správních orgánů ani v tomto směru nelze seznat, poté co žalovaný dovodil, že ke stanoviskům SEI netřeba přihlížet.

Soud se dále ztotožnil se žalobcem v tom směru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné i z důvodu nevypořádání se s ostatními odvolacími námitkami (byť znovu výslovně neformulovanými, ale jednoznačně učiněnými odkazem na písemně uplatněné námitky v řízení před stavebním úřadem), především směřujícími do stanovisek, jejichž závaznost žalovaný nezpochybnil, tj. do stanoviska KHS a HZS. Žalovaný sice odkázal na zjištění, že nebyla zahájena přezkumná řízení u nadřízených správních orgánů, k jejichž zahájení podával podněty stavební úřad, a nebyl tu proto důvod pro přerušení správního řízení, nicméně z rozhodnutí neplyne, jak sám žalovaný o těchto odvolacích námitkách uvážil a z jakého důvodu případně nepostupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu (jak činil

v předchozích případech, kdy odvolací námitky vlastníka rozvodného tepelného zařízení směřovaly do těchto stanovisek dotčených orgánů).

S ohledem na skutečnost, že převážná většina žalobních námitek se týká právě nesplnění podmínek § 77 odst. 5 energetického zákona, zákona o ochraně ovzduší a zákona o hospodaření s energiemi a procesního a věcného vypořádání se se stanovisky zmíněnými shora, nezbylo soudu než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud znovu zdůrazňuje, že se může žalobními námitkami a jejich povahou a důvodností zabývat teprve tehdy, jsou-li předmětem soudního přezkumu rozhodnutí přezkoumatelná, neboť soud při posouzení důvodnosti žalobních bodů nesmí nahrazovat úvahy správních orgánů, na nichž mají vydaná správní rozhodnutí stát.

Přes vyslovenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného byl soud schopen vypořádat se alespoň v obecné rovině s námitkou nezákonného postupu, jež podle žalobce spočívá v nesprávném restriktivním výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Soud se zcela v tomto směru ztotožňuje se závěry stavebního úřadu i žalovaného, že jiný účastník stavebního řízení o změnu způsobu vytápění budovy než stavebník, je v možnosti vznášet svoje námitky proti povolovanému záměru limitován ustanovením § 114 odst. 1 stavebního zákona tím, že námitky musí být vždy vázány na dotčení konkrétního práva účastníka ve vztahu k povolované změně stavby (shodně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, jež se mimo jiné vypořádal s otázkou namítané protiústavnosti cit. ustanovení).

V dalším řízení je žalovaný správní orgán vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Jeho povinností bude stavební povolení posoudit nejen z hlediska správnosti posouzení námitek žalobce dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ze strany stavebního úřadu, ale též z hlediska toho, zda se stavební úřad skutečně zabýval splněním všech zákonných podmínek pro povolení stavebních úprav pro změnu způsobu vytápění včetně podmínek dle § 77 odst. 5 energetického zákona. Neshledá-li žalovaný důvod k postupu dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, bude jeho úkolem vydat přezkoumatelné rozhodnutí, z něhož by ve spojení s vydaným stavebním povolením, vyplývaly všechny zjištěné skutečnosti a právní posouzení věci. Žalovaný se pak musí vypořádat se všemi námitkami žalobce (včetně námitek směřujících do stanovisek a závazných stanovisek dotčených správních orgánů) nejen z hlediska, zda je stavební úřad ve fázi správního řízení v 1. stupni posoudil v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, ale sám je věcně posoudit, případně zdůvodnit, proč tak nečiní.

O žalobě bylo v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez nařízení ústního jednání.

Obiter dictum si soud opět dovoluje (shodně jako ve svých předchozích rozsudcích ze dne 22. 9. 2010, č.j. 59 Ca 87/2009-64, a ze dne 19. 10. 2010, č.j. 59 A 7/2010-36, ze dne 26. 1. 2011, č.j. 59 a 68/2010-104) poznamenat, že stavební řízení, v němž se rozhoduje ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro žalobce jako držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie do budovy bytového domu nástrojem obstrukcí a nástrojem udržení svých zákazníků – odběratelů tepelné energie. Smyslem jeho účastenství v takovém řízení nemá být ochrana jeho

podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů a dosavadních investic do celé soustavy CZT, ochrany v tomto směru se pak nemůže dovolat ani následně před soudem v soudním řízení správním; smyslem jeho účastenství má být ochrana jeho věcných práv. Nelze nevidět, že žalobce na jedné straně namítá, že je vydaným stavebním povolením nucen vynakládat náklady ve spojitosti s ponecháním určité části svého rozvodného tepelného zařízení v bytovém domě, na straně druhé však odmítá součinnost a část jeho zařízení z bytového domu nebyla odstraněna a zůstává v něm umístěna z důvodu neudělení souhlasu s odstraněním tohoto zařízení ze strany žalobce.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalobce, jehož náklady řízení jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť tento návrh byl jako nedůvodný usnesením podepsaného soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 59 A 65/2011-43, zamítnut. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. prosince 2012.

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu